ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. J.,** zast. advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 449/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2016, č. j. 22 A 39/2015 – 30,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2016, č. j. 22 A 39/2015 – 30, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. JMK 30825/2015, sp. zn. S-JMK 30825/2015/ODOS/Bo; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice (dále též „správní orgán prvého stupně“) ve věci spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“). Toho se měl stěžovatel dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Blíže neustanovený řidič tohoto vozidla dne 26. 10. 2014 v 12:56 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží překročil nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel namítá především zmatečnost řízení před krajským soudem, neboť ve věci rozhodoval samosoudce; řízení o jiném správním deliktu není v taxativním výčtu v § 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) obsaženo; věc měla být proto rozhodována v senátu.

[3] V žalobě namítal, že měření nebylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez lidské obsluhy, a navrhl k prokázání tohoto tvrzení provést důkaz. Krajský soud vyhodnotil tuto námitku jako nepřípustnou, neboť nebyla uplatněna ve správním řízení. Již z uvedeného důvodu je rozsudek nezákonný. Dle stěžovatele taková námitka je přípustná. Pokud se totiž správní orgán nevěnoval zjištění, jež je povinen učinit z úřední povinnosti, pak je mu důvodně absence takových zjištění vytýkána. Stěžovatel na podporu své argumentace odkazuje na zveřejněnou právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, a poukazuje na to, že v projednávané věci neměly správní orgány v žádném případě sadu důkazů, která by s dostatečnou přesvědčivostí vedla k určitému závěru.

[4] Stěžovatel poukazuje na to, že v žalobě namítal, že správní orgán ve skutečnosti odložil věc přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích namísto dle § 66 odst. 1 písm. c) tohoto zákona; to mělo přitom vliv na zákonnost řízení, neboť řízení o správním deliktu provozovatele vozidla lze zahájit leda tehdy, je-li věc přestupku odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou a konstatoval, že ve spise je záznam o odložení věci, v němž je explicitně uvedeno, že věc je odložena na základě § 66 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě. O důvodu odložení tak dle soudu neexistují žádné pochybnosti a podmínka § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu je splněna. Stěžovatel s touto argumentací nesouhlasí; krajský soud vychází z úvahy, že byla-li věc přestupku, byť nezákonně, odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, bylo v souladu s právními předpisy zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, byť by věc měla být odložena z jiného důvodu. Krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgán odložil věc po právu, resp. vyslovil právní názor, dle kterého nezáleží na tom, zda rozhodnutí o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích bylo zákonné.

[5] Stěžovatel dále namítá, že místo protiprávního jednání nebylo ve výroku rozhodnutí popsáno dostatečně určitě tak, aby bylo možné určit, o jakém skutku bylo vedeno řízení; v řízení přitom nebyly provedeny žádné důkazy, které by dokazovaly, jakou rychlostí je dovoleno jet na ulici Žerotínovo nábřeží. Z ničeho se ani nepodává, že by v celé délce této ulice bylo dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/hod; přitom teprve tehdy by specifikace místa mohla být dostatečná. Stěžovatel poukazuje na to, že ulice Žerotínovo nábřeží zasahuje mimo obec Židlochovice; na mapě, kterou stěžovatel argumentuje, je zjevně naznačena tato ulice jakož i dopravní značení začátek/konec obce, které se nachází nikoli na konci této ulice, ale v jejím středu; pak je zřejmé, že v některých místech ulice je dovoleno jet rychlostí 90 km/hod. Žalovaný nijak nerozporoval umístění dopravního značení ve středu, nikoli na samém konci ulice. Krajský soud neshledal

důvodnou ani výtku, že z výroku rozhodnutí není zřejmý směr. Soud uvedl, že tento je patrný ze záznamu o přestupku, kde je uveden směr: odjezd. Směr odjezd však nijak neurčuje směr jízdy vozidla. Krajský soud uvedl, že stěžovatel nenamítal, že by místní úprava byla v jednotlivých směrech odlišná. Stěžovatel uvádí, že ale ani správní orgán netvrdil, že by byla úprava stejná. Stěžovatel přitom nemůže vědět, kterým směrem jel s vozidlem řidič, neboť na místě přestupku nebyl, vozidlo neřídil, pouze nese odpovědnost za jednání řidiče. Stěžovatel konstatuje, že směr jízdy vozidla by nebylo nutno určovat, avšak jeho určení by se stalo relevantní teprve tehdy, kdyby správní orgán prokázal, že nejvyšší dovolená rychlost v obou směrech jízdy je stejná. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku, zda specifikace místa jako „ulice Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích“ je dostatečná, když nejenže zcela absentuje směr, ale zároveň není blíže určeno přesné místo pozemní komunikace, což je s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem, tj. že na uvedené ulici je odlišná úprava nejvyšší dovolené rychlosti, když tato zasahuje až za dopravní značku začátek/konec obce zásadní vadou, pro kterou je skutek zaměnitelný s jiným. Z téhož důvodu nebylo možné považovat za dostatečně určité vymezení místa ve výzvě k úhradě určené částky a tedy ani tuto nelze považovat za zákonnou.

[6] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[9] Je nutno stěžovateli přisvědčit v kasační námitce zmatečnosti řízení před krajským soudem. V projednávané věci krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015; aplikoval tedy právní úpravu silničního zákona účinnou v té době, resp. v době rozhodování soudu, tj. ke dni 22. 12. 2016 (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46; Sb. NSS. 3528/2017). Jednání, za které byl stěžovatel postižen v rozhodné době, resp. až do 30. 6. 2017, bylo kvalifikováno v § 125f zákona o silničním provozu jako správní delikt provozovatele vozidla. Předmětem přezkumu před krajským soudem tak bylo rozhodnutí ve věci jiného správního deliktu, nikoli přestupku.

[10] Dle § 31 odst. 2 s. ř. s. *ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, uchazečů o zaměstnání a jejich podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci podle předpisů o zaměstnanosti, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o*

povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, jakož i v dalších věcech, v nichž tak stanoví zvláštní zákon, rozhoduje specializovaný samosoudce. Samosoudce dle uvedeného ustanovení rozhoduje ve věcech přestupků, ovšem nikoliv jiných správních deliktů ani kázeňských deliktů.

[11] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015 – 38, mimo jiné konstatoval, že je-li rozhodování specializovaným senátem pravidlem, zatímco rozhodování specializovaným samosoudcem výjimkou z tohoto pravidla. Lze obecně vzato v pochybnostech vycházet ze zásady, že rozsah výjimky má být interpretován spíše restriktivně. Jinak řečeno, budou-li stejně přesvědčivé důvody pro zařazení určitého typu věci do jedné i do druhé kategorie, má dostat přednost její zařazení mezi věci rozhodované specializovaným senátem. K otázce vymezení „věci" se Nejvyšší správní soud vyslovil již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 Ans 11/2013 – 25.

[12] V projednávané věci se zjevně nejednalo o věc přestupkovou, ale předmětem přezkoumání byl správní delikt. Krajský soud proto pochybil, pokud o ní nerozhodoval specializovaným senátem, ale samosoudcem. Vzhledem k tomu, že již tato vada řízení spočívající v nesprávném obsazení soudu, který o žalobě rozhodoval, je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku pro zmatečnost, a napadený rozsudek proto nelze z hlediska věcného přezkoumat, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu